

[H. K. Sørensen.]

skulle kunne ske uden nogen stærk politisk islæt, og det må være et gode, at man i stedet for at tænke på ulykkesforsikringsloven som en social reform nu simpelt hen tænker på den slet og ret som en nødvendighed. Man må så til gengæld passe på efterhånden, at de gode hjerters handlemåde ikke skal tage magten fra rimelige synspunkter.

Når det har været nævnt af den ærede socialdemokratiske ordfører, at lovforslaget foruden en velvillig behandling også skulle have en hurtig behandling, bliver jeg nødt til at sige som min mening, at nogen særdeles hurtig behandling kan man næppe vente, fordi forslaget indeholder og efter sin karakter må indeholde en række bestemmelser af meget speciel teknisk karakter.

Generelt tilsigter lovforslaget to ting. For det første en nyopstilling, ny rubricering af erhvervssygdommenes art, og for det andet en ajourføring af erstatningsydelse, og så kunne man måske som en tredje hovedhensigt nævne de nye bestemmelser om sygebehandling og optræning, der findes i § 21, stk. 2. Men herudover er der mange ændringer — små, men måske store i deres konsekvenser — som under udvalgsarbejdet må gennemgås nøje; for det er, som jeg før sagde, netop karakteristisk for den lovpligtige ulykkesforsikrings område, at sådanne små ændringer i paragrafferne kan medføre meget betydelige ændringer i praksis og undertiden også få konsekvenser på andre områder. Jeg skal senere nævne et enkelt eksempel derpå.

Det er sikkert hensigtsmæssigt at ændre lovens bestemmelse om erhvervssygdommene således, at de fremtidig karakteriseres ved den måde, hvorpå man har pådraget sig dem, til forskel fra den hidtidige fremgangsmåde, hvorefter det var arbejdsstedet, der var afgørende. Hidtil har det været sådan, at erhvervssygdommene har været opregnet i selve loven. Ifølge lovforslaget får den højtærede minister en bemyndigelse til — naturligvis efter indstilling fra direktoratet for ulykkesforsikring og efter forhandling med ulykkesforsikringsrådet — at supplere den liste over erhvervssygdomme, som loven indeholder, med nye. Det vil naturligvis i første omgang dreje

sig om sygdomme, der hidrører fra de nye arbejdsområder, som kernefysikken stiller til menneskenes rådighed. Men her rejser sig det spørgsmål, om man ikke trods alt skal fastholde, at loven bør undergå en ændring; hver gang der sker en udvidelse af listen. Det er dog trods alt i loven, man skal søge og bør søge oplysning. Efter min mening bør udvalget altså også drøfte, hvorvidt det er praktisk eller rimeligt, at man stadig skal kunne søge fortegnelsen over de erhvervssygdomme, der kan gives erstatning for, i selve loven. Men det er altså et rent lovteknisk spørgsmål.

Det er rigtigt, at der tiltrænges en ajourføring af ydelserne, og hele denne beregning tør vi måske også påregne at vi kommer til at gennemgå ret nøje i udvalget. Jeg peger i denne forbindelse på det lille fikse forhold, at man regner med et maksimumsbeløb på 9 000 kr. Det når man til ved betragtninger over lønstigninger fra 1946 til 1956. Nu skal lovforslaget vedtages i 1958; altså siger man, at fra 1956 til 1958 er der sket en prisstigning, og det vil derfor være rimeligt at forhøje dette tal. Man kommer så til, at det reelt brugte tal bliver 9 315 kr., altså 3½ pct. højere. Nu er det vel sådan, at sætserne i loven af 1948 er beregnet efter de 1946-tal, der var til rådighed; og uden i øvrigt at anfægte tallet 9 315 kr. — altså selve størrelsesordenen — tror jeg nok, vi må have en speciel redegørelse for, hvordan man er nået til disse tal, således at vi kan få det rigtige sammenligningsgrundlag frem.

Bestemmelserne om optræning og sygebehandling er jo en nyskabelse i denne lovgivning, i særlig grad gælder det optræningen. Den er sikkert af det gode, men jeg tvivler oprigtig talt på, at man skal vente sig alt for store resultater af den. Dette område bliver meget vanskeligt at kontrollere; de gode hjerters handlemåde vil komme til at præge det. Hvem ville turde sige nej? Jeg ikke. Det skal der anderledes trænede og hærdede folk til. Vi må søge en rimelig, enkel og effektiv måde at træffe afgørelsen på i spørgsmålet om, hvorvidt der skal foretages optræning eller ej. Jeg tænker mig, at det bedste ville være, om det blev forsikringsselskabets læge og patientens læge i fællesskab, der skulle træffe afgørelsen, hvilket nok ville føre til en passende